

Warszawa, 12 stycznia 2024 roku

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 6/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r., poz. 221 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku A z 23 listopada 2023 r., uzupełnionego pismem z 18 grudnia 2023 r., o wydanie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r., poz. 1622 z późn. zm.),

- I. przedstawiam stanowisko, w którym interpretację zawartą w części dotyczącej pytania 1 wniosku, w sprawie uznania, że Spółka w związku ze sprzedażą na terytorium Polski produktów nabywanych w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia towarów od producentów albo dystrybutorów prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej - spełnia definicję wprowadzającego sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym i w konsekwencji zobowiązana jest do uiszczenia opłaty rejestrowej oraz opłat rocznych w związku z wpisem do rejestru BDO, zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej – uznaję za prawidłową;
- II. odmawiam wydania interpretacji w części dotyczącej pytania 2 wniosku, w sprawie uznania, że Spółka spełnia równocześnie definicję dystrybutora i jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski nie jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, w sytuacji gdy Spółka będąc jednocześnie wprowadzającym sprzęt nie posiada takich informacji, z uwagi na niespełnienie przez Stronę przesłanki z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców mówiącej o obowiązku świadczenia daniny publicznej w tym zakresie.

UZASADNIENIE

Pismem z 23 listopada 2023 r. (data wpływu – 23.11.2023 r.) A, zwana dalej Stroną lub Spółką, złożyła przez pełnomocnika wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r., poz. 1622 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o

sprzęcie lub ustawą o WEEE, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę danin publicznych w postaci opłaty produktowej i środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r., poz. 1587 z późn.zm.), zwanej dalej ustawą o odpadach, z których wynika obowiązek świadczenia przed przedsiębiorcą danin publicznych w postaci opłaty rejestrowej i opłaty rocznej.

Pismem znak: OS-WP-II.310. z 27.11.2023 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców, do uzupełnienia wniosku poprzez wskazanie jakiej daniny publicznej dotyczy wyjaśnienie zagadnienia wskazanego w pytaniu 2 wniosku, dotyczącym spełnienia przez Spółkę definicji dystrybutora i obowiązku informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

Strona pismem z 18 grudnia 2023 r. (daty wpływu – 18.12.2023 r.) przesłała odpowiedź na ww. wezwanie.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„A (dalej: „Spółka” lub „Wnioskodawca”) posiada siedzibę oraz prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Polski. Spółka jest podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych podlegającym w Polsce opodatkowaniu od całości swoich dochodów bez względu na miejsce ich osiągania (nieograniczony obowiązek podatkowy). Spółka jest zarejestrowana jako czynny podatnik VAT.

Spółka jest podmiotem zależnym spółki B i należy do grupy kapitałowej C.

Spółka sprzedaje produkty na terytorium Polski, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość, klientom hurtowym (dystrybutorom) albo detalicznym (użytkownikom końcowym innym niż gospodarstwa domowe, np. właścicielom kin). Spółka nie sprzedaje produktów bezpośrednio gospodarstwom domowym. Oprócz tego, Spółka sprzedaje również produkty za granicę w ramach wewnątrzspółnotowych transakcji trójstronnych jako pośrednik, np. lampy wysyłane na terytorium Litwy. W tej ostatniej sytuacji, produkty nie są wprowadzane do obrotu na terytorium Polski.

Spółka dostarcza nabywcom w ramach swojej działalności gospodarczej produkty odpłatnie w celu ich dystrybucji, konsumpcji lub używania po raz pierwszy na terytorium kraju. Spółka sprzedaje produkty pod marką D, E oraz F, które nabywa wcześniej w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia towarów od producentów albo dystrybutorów prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Spółka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży sprzętu oświetleniowego i elektrycznego wykorzystywanego w przemyśle oraz na rynkach motoryzacyjnych (w tym lamp wykorzystujących technologie oświetleniowe: LED, halogenowe lub ksenonowe) oraz medycznych, jak również rozwiązania oświetleniowe dla branży rozrywkowej, np. oświetlenie kin, powerbanki, ładowarki do samochodów, elektryczne przenośne pompki do kół samochodowych, przenośne zestawy rozruchowe do aut, przetwornice oraz kamerki do aut. W związku ze sprzedażą na terytorium Polski sprzętu elektrycznego i elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i

elektronicznych Spółka zarejestrowała się w rejestrze BDO (Bazie danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami) pod numerem G, w konsekwencji jest zobowiązana do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów zobowiązana jest do uiszczania opłat produktowych do Marszałka Województwa Mazowieckiego związanych ze sprzętem, który wprowadza na Polski rynek.

Spółka wykonuje obowiązki wynikające z ww. ustawy za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego na podstawie zawartej umowy.

Producenci oraz dystrybutorzy z innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, od których Spółka nabywa sprzęt w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, nie przekazują Spółce informacji o wysokości kosztów gospodarowania odpadami obejmujących koszty zbierania i przetwarzania zużytego sprzętu.

W związku z powyższym stanem faktycznym Spółka powzięła wątpliwości co do istnienia po jej stronie obowiązku informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

Pytanie będące przedmiotem niniejszego wniosku

1. Czy Spółka - w związku ze sprzedażą na terytorium Polski produktów nabywanych w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów od producentów albo dystrybutorów prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej - spełnia definicję wprowadzającego sprzęt w rozumieniu ustawy o WEEE i w konsekwencji zobowiązana jest do wpisu do rejestru BDO, uiszczenia opłaty rejestrowej oraz opłat rocznych w związku z wpisem do rejestru, zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej?
2. W przypadku odpowiedzi pozytywnej na pytanie zawarte w pkt 1, czy Spółka w opisanym stanie faktycznym spełnia równocześnie definicję dystrybutora i jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, w sytuacji gdy Spółka będąc jednocześnie wprowadzającym sprzęt nie posiada takich informacji?"

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

1. Spółka – w związku ze sprzedażą na terytorium Polski produktów nabywanych w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów od producentów albo dystrybutorów prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej - spełnia definicję wprowadzającego sprzęt w rozumieniu ustawy o WEEE i w konsekwencji zobowiązana jest do wpisu do rejestru

BDO, uiszczenia opłaty rejestrowej oraz opłat rocznych w związku z wpisem do rejestru, zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej.

2. Spółka spełnia jednocześnie definicję dystrybutora i jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski nie jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, bowiem:
 - a. podmiot sprzedający sprzęt nie przekazał jej tej informacji,
 - b. jednocześnie Spółka spełniając równocześnie definicję wprowadzającego sprzęt nie pozyskuje informacji o wysokości kosztów gospodarowania odpadami ani od „samej siebie” ani od innych podmiotów.

Uzasadnienie

Stosownie do art. 84 pkt 1 ustawy o WEEE: „podmiot będący wprowadzającym sprzęt-podlega wpisowi do rejestru na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach”.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpadach: „marszałek województwa prowadzi rejestr podmiotów wprowadzających produkty - zwany dalej "rejestrem".”.

W myśl art. 49 ust. 3 ustawy o odpadach: „wpisu do rejestru na wniosek dokonuje marszałek województwa, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę podmiotu”.

Stosownie do art. 50 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o odpadach: „marszałek województwa dokonuje wpisu do rejestru na wniosek z zakresu ustawy z dnia 11 września 2015 r o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym wprowadzających sprzęt lub autoryzowanych przedstawicieli”.

Zgodnie z art. 50 ust. 2 i 3 ustawy o odpadach:

„2. Przed rozpoczęciem działalności w zakresie, o którym mowa w ust. 1, podmiot jest obowiązany uzyskać wpis do rejestru.

3. Działalność w zakresie, o którym mowa w ust. 1, może prowadzić wyłącznie podmiot wpisany do rejestru”.

Stosownie do art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpadach: „wpis do rejestru dla wprowadzających sprzęt i autoryzowanych przedstawicieli - podlega opłacie rejestrowej”.

Zgodnie z art. 57 ust. 3 ustawy o odpadach: „podmiot, o którym mowa w ust. 1, wpisany do rejestru uiszcza w terminie do końca lutego każdego roku opłatę roczną za dany rok”.

Zgodnie z art. 4 pkt 13 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o WEEE pod pojęciem sprzętu elektrycznego i elektronicznego rozumie się: „urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego”.

W myśl art. 4 pkt 2 ustawy o WEEE przez dystrybutora rozumie się: „osobę fizyczną, jednostkę

organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt”. Stosownie do art. 4 pkt 20 ustawy o WEEE pod pojęciem wprowadzającego sprzęt rozumie się: „osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,
- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

- z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt”.

Przy czym, zgodnie z art. 4 pkt 17 ustawy o WEEE przez udostępnienie na rynku rozumie się: „dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie”.

W myśl art. 4 pkt 21 ustawy o WEEE przez wprowadzenie do obrotu rozumie się:

„udostępnienie na rynku sprzętu po raz pierwszy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej”.

Przenosząc powyższe na grunt przedstawionego stanu faktycznego, w świetle powyższych definicji należy uznać, że Spółka jest podmiotem wprowadzającym sprzęt, a jednocześnie dystrybutorem sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski, ponieważ:

- posiada siedzibę na terytorium Polski;
- prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży sprzętu oświetleniowego i elektrycznego;
- sprzedaje w ramach swojej działalności sprzęt na terytorium Polski, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość, klientom hurtowym (dystrybutorom) albo detalicznym (użytkownikom końcowym innym niż gospodarstwa domowe), tym samym dostarcza nabywcom w ramach swojej działalności gospodarczej sprzęt odpłatnie w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania po raz pierwszy na terytorium kraju;
- sprzedaje sprzęt, który nabyła wcześniej w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów od producentów albo dystrybutorów prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy o WEEE: „wprowadzający sprzęt jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w stosunku do sprzętu, który został przez niego wprowadzony do obrotu”.

W świetle art. 72 ust. 2 in principio ustawy o WEEE; „wprowadzający sprzęt, który nie wykonał obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, jest obowiązany do wniesienia opłaty produktowej”.

W konsekwencji, Spółka zobowiązana jest do wpisu do rejestru BDO, uiszczenia opłaty rejestrowej oraz opłat rocznych w związku z wpisem do rejestru, zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej.

W myśl art. 16 ustawy o WEEE:

1. Z chwilą sprzedaży sprzętu przedstawia się nabywcom sprzętu koszty gospodarowania odpadami obejmujące koszty zbierania i przetwarzania zużytego sprzętu, jeżeli wprowadzający sprzęt przekazał dystrybutorom informację o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.
2. Dystrybutor jest obowiązany do informowania w sposób określony w ust 3 nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, jeżeli taką informację uzyskał od wprowadzającego sprzęt.
3. Informowanie nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami następuje przez wyróżnienie w cenie sprzętu kosztów gospodarowania odpadami przypadających na jednostkę sprzętu.
4. Koszty gospodarowania odpadami nie mogą przekraczać kosztów faktycznie poniesionych na ten cel”.

Norma z art. 16 ust. 1 ustawy o WEEE jednoznacznie wskazuje, że z chwilą sprzedaży sprzętu przedstawia się nabywcom sprzętu koszty gospodarowania odpadami obejmujące koszty zbierania i przetwarzania zużytego sprzętu, jeżeli wprowadzający sprzęt przekazał dystrybutorowi informację o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

W konsekwencji, przepis ten nakłada na dystrybutora obowiązek informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami wyłącznie, jeżeli taką informację uzyskał od wprowadzającego sprzęt.

W tym stanie rzeczy Spółka byłaby zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, jeżeli taką informację uzyskała od wprowadzającego sprzęt.

Jednocześnie ani omawiany przepis ani żadna inna norma prawna nie nakładają na wprowadzającego sprzęt obowiązku przekazywania tych informacji dystrybutorom.

W stanie faktycznym będącym przedmiotem niniejszego wniosku Spółka sama występuje jako wprowadzający sprzęt. Zatem, Spółka spełniając definicję wprowadzającego sprzęt nie ma

obowiązku przekazywania „sama sobie” informacji o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

Dodatkowo, Spółka nie pozyskuje tych informacji od innych podmiotów.

W konsekwencji, z uwagi na to, że nie jest spełniona hipoteza normy prawnej określonej w art. 16 ust. 2 ustawy o WEEE, bowiem Spółka, spełniając jednocześnie definicję dystrybutora, nie uzyskuje informacji o wysokości kosztów gospodarowania odpadami - nie spoczywa na niej obowiązek informowania nabywców sprzętu o wysokości tych kosztów.

W sytuacji, gdy Spółka spełnia jednocześnie definicję wprowadzającego sprzęt i dystrybutora powyższy obowiązek dotyczyłby Spółki wyłącznie w sytuacji, gdyby producenci albo dystrybutorzy prowadzący działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, od których Spółka nabywa sprzęt w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów - przekazali jej informację o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, bądź Spółka uzyskałaby tę informację z innego źródła. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca w stanie faktycznym będącym przedmiotem niniejszego wniosku.

W konsekwencji, Spółka działając jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski nie jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, bowiem:

- podmiot sprzedający sprzęt nie przekazał jej tej informacji,
- Spółka spełniając równocześnie definicję wprowadzającego sprzęt nie pozyskuje informacji o wysokości kosztów gospodarowania odpadami ani od „samej siebie” ani od innych podmiotów.”

W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia wniosku, Spółka pismem z 18 grudnia 2023 r., wskazała jak poniżej.

„W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.): „przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna)”.

Stosownie zaś do art. 11 ust. 1 ww. ustawy: „jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ”.

Cechą norm powszechnie obowiązującego materialnego prawa administracyjnego jest to, że normy te określają bezpośrednio treść praw i obowiązków (zachowanie się) ich adresatów.

Dopiero na podstawie odpowiednich przepisów rozpatrywanych łącznie możliwe jest zrekonstruowanie właściwej normy prawnej określającej obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

Do rzadkości należy sytuacja, w której norma prawna jest zawarta wyłącznie w jednym przepisie rozumianym jako jednostka redakcyjna aktu normatywnego. Z reguły ustalenie treści normy prawnej i dokonanie jej prawidłowej wykładni wymaga sięgnięcia do wielu przepisów, których łączne odczytanie pozwala na ustalenie treści praw lub obowiązków z tej normy prawnej wynikających.

W przedmiotowej sprawie Wnioskodawca zwrócił się prośbą o wyjaśnienie zakresu i sposobu stosowania przepisów dwóch aktów normatywnych:

- ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, z późn. zm.; zwanej dalej „ustawą o WEEE”), z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę danin publicznych w postaci opłaty produktowej i środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne, oraz
- ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.; zwanej dalej „ustawą o odpadach”), z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę danin publicznych w postaci opłaty rejestrowej i opłaty rocznej.

Przepisy, które wymagają wyjaśnienia wiążą się z zadanymi przez Wnioskodawcę, w oparciu o przedstawiony stan faktyczny, następującymi pytaniami;

1. Czy Spółka - w związku ze sprzedażą na terytorium Polski produktów nabywanych w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia towarów od producentów albo dystrybutorów prowadzących działalność gospodarczą na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej - spełnia definicję wprowadzającego sprzęt w rozumieniu ustawy o WEEE i w konsekwencji zobowiązana jest do wpisu do rejestru BDO, uiszczenia opłaty rejestrowej oraz opłat rocznych w związku z wpisem do rejestru, zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej?
2. W przypadku odpowiedzi pozytywnej na pytanie zawarte w pkt 1, czy Spółka w opisanym stanie faktycznym spełnia równocześnie definicję dystrybutora i jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, w sytuacji gdy Spółka będąc jednocześnie wprowadzającym sprzęt nie posiada takich informacji?

Pismem z dnia 27 listopada 2023 r. organ interpretacyjny wezwał do uzupełnienia wniosku poprzez wskazanie jakiej daniny publicznej dotyczy wyjaśnienie zagadnienia wskazanego w pytaniu 2 wniosku, dotyczącym spełnienia przez Spółkę definicji dystrybutora i obowiązku informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

Wnioskodawca pragnie wskazać, że przepisy ustawy o WEEE oraz ustawy o odpadach muszą być rozpatrywane łącznie i całościowo, bowiem tylko poprzez ich wzajemne powiązanie możliwe jest określenie obowiązku poniesienia danin publicznych w postaci: opłaty produktowej

i środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz opłaty rejestrowej i opłaty rocznej.

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy o WEEE: „wprowadzający sprzęt jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w stosunku do sprzętu, który został przez niego wprowadzony do obrotu”.

W myśl art. 15 ust. 3 ustawy o WEEE: „wprowadzający sprzęt, samodzielnie wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) przeznacza na publiczne kampanie edukacyjne lub
- 2) wnosi na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego - łącznie co najmniej 0,1% przychodów netto z tytułu wprowadzania do obrotu sprzętu osiągniętych w poprzednim roku kalendarzowym”.

W świetle art. 72 ust. 2 in principio ustawy o WEEE: „wprowadzający sprzęt, który nie wykonał obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, jest obowiązany do wniesienia opłaty produktowej”.

Stosownie do art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpadach: „wpis do rejestru dla wprowadzających sprzęt i autoryzowanych przedstawicieli - podlega opłacie rejestrowej”.

Zgodnie z art. 57 ust. 3 ustawy o odpadach: „podmiot, o którym mowa w ust. 1, wpisany do rejestru uiszcza w terminie do końca lutego każdego roku opłatę roczną za dany rok”.

Powyższe przepisy zawierają konkretyzację w zakresie warunków określenia danin publicznych; opłaty produktowej i środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz opłaty rejestrowej i opłaty rocznej.

Jednakże w celu zastosowania tych przepisów konieczne jest wcześniejsze ustalenie, czy warunki te zostały spełnione, a to jest możliwe dopiero po dokonaniu wykładni odnośnych przepisów ww. ustaw, które bezpośrednio lub pośrednio dotyczą tychże warunków.

W szczególności zatem należy dokonać wykładni przepisów, które zawierają definicje użytych w ustawach pojęć.

W tym kontekście Wnioskodawca zwrócił uwagę na treść art. 4 pkt 2 i pkt 20 ustawy o WEEE, definiujących pojęcia odpowiednio „dystrybutora” i „wprowadzającego sprzęt”.

W przypadku, gdy Spółka spełnia definicję „wprowadzającego sprzęt” - zobowiązana jest do wpisu do rejestru BDO, uiszczenia opłaty rejestrowej oraz opłat rocznych w związku z wpisem do rejestru, zapłaty środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne oraz do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, a w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów do uiszczenia opłaty produktowej.

Zawarta w pytaniu 2 wniosku kwestia dotyczy wątpliwości, które wiążą się z prawidłową wykładnią przepisu art. 16 ustawy o WEEE, tj. ustalenia, czy Spółka w opisanym stanie faktycznym spełnia równocześnie definicję „dystrybutora” i jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, w sytuacji gdy Spółka będąc

jednocześnie wprowadzającym sprzęt nie posiada takich informacji.

W sytuacji, gdyby Spółka została uznana wyłącznie za dystrybutora, nie spoczywałyby na niej powyższe obowiązki dotyczące podmiotu wprowadzającego sprzęt, a w konsekwencji nie byłaby zobowiązana do ponoszenia ww. danin publicznych. Jednocześnie, na Spółce nie spoczywałby obowiązek, o którym mowa w art. 16 ust. 2 ustawy o WEEE, bowiem dystrybutor jest obowiązany do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, jeżeli taką informację uzyskał od wprowadzającego sprzęt.

Dlatego też dokonanie właściwej wykładni odnośnych przepisów jest niezbędne, by ustalić, czy Spółka spełnia definicję:

- a) dystrybutora;
- b) wprowadzającego sprzęt;
- c) równocześnie dystrybutora i wprowadzającego sprzęt.

W związku z powyższym, odpowiedź na oba zawarte we wniosku pytania, w tym również na pytanie nr 2 - ma bardzo istotne znaczenie w procesie wykładni norm prawnych nakładających na Wnioskodawcę ww. daniny publiczne. Pominięcie odpowiedzi na którekolwiek z tych pytań, pozostawiałoby Spółkę w stanie niepewności co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o WEEE oraz ustawy o odpadach w kontekście wzajemnych relacji i współzależności tych dwóch podmiotów (wprowadzającego sprzęt i dystrybutora) oraz dokonania precyzyjnej delimitacji ich obowiązków.

Podsumowując, Wnioskodawca posiada niewątpliwie interes prawny w udzieleniu odpowiedzi na oba pytania sformułowane we wniosku, dlatego wnoszę o jego rozpoznanie w całości."

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

I. Odnosząc się do pytania 1 wniosku oraz przedstawionego we wniosku stanu faktycznego sprawy, przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym oraz ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Zgodnie z art. 4 pkt 13 ustawy o sprzęcie przez sprzęt rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.

W myśl art. 4 pkt 20 ww. ustawy za wprowadzającego sprzęt rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,

- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

- z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

Zgodnie z art. 4 pkt 21 ww. ustawy przez wprowadzenie do obrotu rozumie się udostępnienie na rynku sprzętu po raz pierwszy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zaś udostępnienie na rynek to w myśl art. 4 pkt 17 ww. ustawy dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

W przypadku wprowadzania przez Stronę do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, podlega ona pod obowiązki wskazane w ustawie o sprzęcie, w tym wynikający z art. 20 ust. 1 oraz 21 ust. 1 ww. ustawy obowiązek osiągnięcia w poszczególnych latach określonych poziomów zbierania, odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz wynikający z art. 15 ust. 1 obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Przy czym dopiero w przypadku niewywiązania się z ww. obowiązków, wprowadzający sprzęt obowiązany jest do naliczenia i uiszczenia opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, zgodnie z art. 72 ust. 2, art. 73 oraz art. 15 ust.3 ustawy o sprzęcie.

Ponadto wprowadzający sprzęt, zgodnie z art. 50 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o odpadach ma obowiązek złożenia wniosku o wpis do rejestru BDO oraz uiszczenia opłaty rejestrowej/rocznej za wpis do rejestru/utrzymanie tego wpisu, zgodnie z art. 57 tej ustawy.

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego oraz biorąc pod uwagę ww. przepisy ustawy o sprzęcie oraz ustawy o odpadach, odpowiadając na pytanie 1 zawarte we wniosku, należy zgodzić się za Stroną, że spełnia definicję wprowadzającego sprzęt, gdyż zarówno posiada siedzibę na terytorium Polski, jak i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nabywając go w drodze wewnątrzspółnotowego nabycia. Następnie wprowadzony przez siebie sprzęt Strona sprzedaje w ramach działalności gospodarczej na terytorium Polski, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość, klientom hurtowym albo detalicznym, tym samym dostarczając nabywcom sprzęt odpłatnie w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania po raz pierwszy na terytorium kraju.

II. Odnosząc się do pytania 2 wniosku, dotyczącego uznania czy Spółka spełnia równocześnie definicję dystrybutora i jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów

gospodarowania odpadami, w sytuacji gdy Spółka będąc jednocześnie wprowadzającym sprzęt nie posiada takich informacji, należy zauważyć, że pismem znak: OS-WP-II.310. z 27.11.2023 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców, do uzupełnienia wniosku poprzez wskazanie jakiej daniny publicznej dotyczy wyjaśnienie zagadnienia wskazanego w pytaniu 2 wniosku.

W piśmie z 18 grudnia 2023 r., stanowiącym odpowiedź na ww. wezwanie Organu, Strona ponownie przytoczyła przepisy dot. wprowadzającego sprzęt, które odnoszą się do pytania 1 wniosku oraz wskazała, że zawarta w pytaniu 2 wniosku kwestia dotyczy wątpliwości, które jej zdaniem wiążą się z prawidłową wykładnią przepisu art. 16 ustawy o WEEE, tj. ustalenia, czy Spółka w opisanym stanie faktycznym spełniając równocześnie definicję „dystrybutora”, jako dystrybutor sprzętu wprowadzanego do obrotu na terytorium Polski jest zobowiązana do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, w sytuacji gdy Spółka będąc jednocześnie wprowadzającym sprzęt nie posiada takich informacji. Zdaniem Strony, w sytuacji, gdyby została uznana wyłącznie za dystrybutora, nie spoczywałyby na niej powyższe obowiązki dotyczące podmiotu wprowadzającego sprzęt, a w konsekwencji nie byłaby zobowiązana do ponoszenia ww. danin publicznych. Jednocześnie, na Spółce nie spoczywałby obowiązek, o którym mowa w art. 16 ust. 2 ustawy o WEEE, gdyż dystrybutor jest obowiązany do informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, jeżeli taką informację uzyskał od wprowadzającego sprzęt.

W związku z powyższym, zdaniem Strony, odpowiedź na oba zawarte we wniosku pytania, w tym również na pytanie nr 2 - ma bardzo istotne znaczenie w procesie wykładni norm prawnych nakładających na Wnioskodawcę ww. daniny publiczne.

Ponadto w uzupełnieniu do wniosku Strona wskazała, że „stosownie do art. 11 ust. 1 ww. ustawy: „jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ”.

Cechą norm powszechnie obowiązującego materialnego prawa administracyjnego jest to, że normy te określają bezpośrednio treść praw i obowiązków (zachowanie się) ich adresatów. Dopiero na podstawie odpowiednich przepisów rozpatrywanych łącznie możliwe jest zrekonstruowanie właściwej normy prawnej określającej obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.”

Odnosząc się do powyższego, należy wskazać, że zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Strona zarówno we wniosku o wydanie interpretacji z 23 listopada 2023 r., jak i w uzupełnieniu do wniosku z 18 grudnia 2023 r., nie wskazała jakiej daniny publicznej ma

dotyczyć wyjaśnienie zagadnienia wskazanego w pytaniu 2 wniosku, dotyczącego spełnienia przez Spółkę definicji dystrybutora i obowiązku informowania nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

Powyższy obowiązek określony jest w art. 16 ustawy o sprzęcie, gdzie w ust. 2 wskazano, że dystrybutor jest obowiązany do informowania w sposób określony w ust. 3 nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, jeżeli taką informację uzyskał od wprowadzającego sprzęt.

Należy zauważyć, że wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisu art. 16 ustawy o sprzęcie nie ma wpływu na obowiązek świadczenia przez Stronę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jej indywidualnej sprawie, bowiem w przypadku, gdy dystrybutor wbrew przepisowi art. 16 ust. 2 nie informuje nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami to zgodnie z art. 91 pkt 10 ustawy o sprzęcie podlega administracyjnej karze pieniężnej, którą zgodnie z art. 93 pkt 1 ww. ustawy wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

Wskazać należy, że ustawa Prawo przedsiębiorców nie definiuje pojęcia daniny publicznej. Zostało ono natomiast zdefiniowane w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z 27.08.2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1270 z późn. zm.). Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 listopada 2019 r. sygn. akt. II GSK 991/19 „Daniny publiczne to podatki, składki, opłaty, wpłaty z zysku przedsiębiorstw państwowych i jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, a także inne świadczenia pieniężne, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa, jednostek samorządu terytorialnego, państwowych funduszy celowych oraz innych jednostek sektora finansów publicznych wynika z odrębnych ustaw. Cechami danin publicznych są przede wszystkim: przymusowość, bezzwrotność, oparcie obowiązku ich ponoszenia o przepisy ustawowe. Daniny publiczne są ustanawiane jednostronnie przez właściwe organy państwa wyposażone we władztwo publiczne (por. Z. Ofiarski (w:) Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, Warszawa 2019). W literaturze podnosi się, że warunkiem sine qua non określenia danego świadczenia pieniężnego mianem daniny jest wykazanie, że sprzyja ono realizacji przez państwo celów publicznych oraz określenie związku między ustanowieniem daniny a dążeniem do uzyskiwania wpływów budżetowych, które są konieczne dla prawidłowego funkcjonowania organów władzy publicznej (por. A. Krzywoń, Podatki i inne daniny publiczne - podstawowe pojęcia konstytucyjne, ZNSA z 2011 r., zeszyt nr 2, s. 47 - 58). Podstawową funkcją realizowaną przez daniny publiczne jest więc funkcja fiskalna, gdyż ich celem jest dostarczanie państwu środków niezbędnych do realizacji zadań publicznych. Przyjęcie takiego rozumienia terminu "danina publiczna" oznacza, że nie obejmuje on wszelkich kar pieniężnych i grzywien, których cele i funkcje są inne. Podkreślenia wymaga, że istotą sankcji pieniężnej jest pogorszenie sytuacji prawnej adresata przez nałożenie obowiązku zapłaty określonej kwoty. Sankcje pieniężne są wymierzone jako dolegliwość za działania bez wymaganego prawem zezwolenia organu administracji publicznej, za naruszenie zakazu lub nakazu określonego przepisami prawa, a także za spowodowanie stanu bezprawia administracyjnego trwającego w określonym przedziale czasu. Sankcje

pieniężne (kary pieniężne) pełnią funkcje: prewencyjną, restytucyjną, kompensacyjną, a także represyjną.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2010 r. sygn. akt P 9/08 (OTK-A z 2010 r. Nr 3, poz. 26) stwierdził, że administracyjne kary pieniężne stanowią środki mające na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa. Kary te, stosowane automatycznie z mocy ustawy, mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Zapowiedź negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w wypadku naruszenia obowiązków określonych w ustawie albo w decyzji administracyjnej, motywuje adresatów do wykonywania ustawowych obowiązków. Podstawą zastosowania tego typu kar jest samo obiektywne naruszenie prawa. Administracyjna kara pieniężna nie jest wyłącznie represją za naruszenie prawa, ale przede wszystkim stanowi środek przymusu, który służyć ma zapewnieniu wykonywania obowiązków wobec państwa, a organ administracyjny musi posiadać skuteczne środki, które skłonią adresatów norm do oczekiwanego zachowania w sferach uznanych za szczególnie istotne.”

Ponadto należy zauważyć, że podmiot spełniający definicję dystrybutora, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy o sprzęcie, nie ma ani obowiązku wpisu do rejestru BDO w myśl przepisów ustawy o odpadach, ani ponoszenia danin publicznych, które przytoczyła Strona w odpowiedzi na wezwanie jednocześnie sama wskazując, że do ponoszenia tych danin zobowiązany jest wprowadzający sprzęt, w przypadku niewywiązania się z poszczególnych obowiązków wynikających z ustawy o sprzęcie (str. 3 i 4 pisma z 18.12.2023 r.).

Biorąc powyższe pod uwagę w części dotyczącej pytania 2 wniosku Organ uznał za zasadne odmówić wydania decyzji w przedmiocie interpretacji indywidualnej.

Konkludując, powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej decyzji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy. Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.